

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Fru Charlotte Antonsen sagde, at det vel ikke kunne have så stor betydning for os, hvad der kom til at stå i det færdigforhandlede forslag til traktat og forbeholdene. Det kan det faktisk godt have.

Jeg synes desværre, regeringen har bevæget sig ind på en forureningskurs i forhold til at få overført forbeholdene, og jeg vil da i hvert fald sige, at hvis det spiller en rolle for regeringen, at SF er i en position, hvor man kan anbefale et ja, så synes jeg faktisk, det er vigtigt at lytte til, hvad vi siger her.

Kl. 13.30

Til hr. Peter Skaarup, der spørger, hvad SF så mener om udkastet, som det ligger nu: Jeg synes, der på mange måde er nogle rigtig gode ting i udkastet. Der er nogle værdier, som er forpligtende. De giver en retning, som vi betragter som en god retning for EU. Charteret er lagt ind i det, og der er en række områder, hvor der gås over til flertalsafgørelser. Det er vi meget sympatisk indstillet over for. Det her er faktisk noget, vi har udgivet et dokument om allerede tilbage i februar 2003, så der er såmænd ikke så meget mystik i det.

Så er der også nogle ting, vi er kritiske over for, som jeg har været inde på her. Vi er kritiske over for, at der ikke er stemmeret til alle kommissærer, og vi betragter det som et meget vigtigt spørgsmål. Vi er kritiske over for, at der ikke er flertalsafgørelser i forbindelse med miljøafgifter, for at realisere en bæredygtighed forudsætter, at man faktisk har det redskab. Og vi er kritiske over for en række andre ting, som jeg ikke kan nå at komme ind på her.

Så spørger hr. Claus Larsen-Jensen mig: Jamen hvad nu, hvis de ting, man har stået heroppe og anbefalet, ikke kommer igennem, hvad vil SF så gøre? Jeg har sådan set sagt meget klart, at det ikke er krav, men det er anbefalinger. Men det er klart, at trækker det i den ene eller den anden retning, får det en ganske stor betydning for, hvad SF vil anbefale i sidste ende, når vi ser det færdige resultat.

Og ja, jeg er da udmærket klar over, at der også var en tilpasning i forbindelse med Amsterdamtraktaten, hvor der blev flyttet mellem søjlerne, men det var unægtelig en anden form for tilpasning af det retlige forbehold end det, vi står over for nu, og som Socialdemokratiet desværre har været med til at bringe os ud i, fordi Socialdemokratiet ikke valgte at bruge sin meget

store magt på den afgørende tirsdag for 3 uger siden, hvor Socialdemokratiet kunne have valgt at bruge den. For hvad ville regeringen egentlig have stillet op, hvis Socialdemokratiet bare havde sagt: Nej, det er vi ikke med til? Den ville have været nødt til at indgå en aftale med Socialdemokratiet og på dets præmisser.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan selvfølgelig sagtens forstå, at man siger, at man ikke kan tage endelig stilling, før man ser det endelige resultat. Men jeg kan ikke forstå, at man ikke meget klart kan sige, hvad det er for nogle betingelser, der skal opfyldes, for at man kan godkende det endelige resultat.

Derfor undrer jeg mig lidt over den holdning, som kommer fra SF's ordfører, fru Anne Grete Holmsgaard, altså at man gentager: Vi har skam overhovedet ikke nogen krav. Vi har nogle ønsker, og der er ingen krav.

Vil det sige, at man kan forestille sig, at SF kan være med til en unionstraktat, en unionsforfatning, som f.eks. indebærer et krav til landene om øgede militære udgifter? Det er jo en af de ting, der står: øget militærkapacitet. Men enhver ved jo, at øget militærkapacitet betyder øgede militærudgifter. Øget militærkapacitet kommer ikke fra himlen, den kommer ved hjælp af penge fra skatteyderne.

Så spørgsmålet er meget enkelt: Kan man forestille sig, at SF kan være med til en unionstraktat, hvor det indgår? Eller kan fru Anne Grete Holmsgaard allerede nu løfte sløret så meget, at hun kan sige, at hvis den slags ting indgår, så er SF ikke med?

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Jeg forstår nu, at SF er kommet med en række anbefalinger, og det respekterer jeg fuldt ud. Og så er man også positiv. Man synes, det er en positiv ting, at man går over til flertalsafgørelser.

Så er der bare et punkt, hvor jeg ikke helt forstår SF. Hvis jeg forstår det rigtigt, så respekterer SF altså – hvis den nye traktat bliver forhandlet på plads og man finder frem til enighed efter konferencen – at sådan er det nye udkast. Det er flertallet i Europa, der ønsker det.

Men SF respekterer jo flertalsafgørelser, og så må SF i sagens natur også gå ud og anbefale den forhandlingsløsning, der kommer frem, for ellers respekterer SF jo ikke flertalsafgørelser. Eller er der noget, jeg har misforstået i det her?